

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **Z. V.**, zast. Mgr. Blankou Doležalovou, advokátkou se sídlem v Praze 4, nám. gen. Kutlvašra 6, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Praze**, se sídlem v Praze 2, Žitná 12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 9. 2005, č. j. 6 Ca 184/2003 – 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozsudkem ze dne 20. 9. 2005, č. j. 6 Ca 184/2003 - 41 zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu žalobce proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze (dále jen „žalovaný“) ze dne 16. 5. 2003, č. j. 4612/03-130, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu v Českém Brodě (dále jen „správce daně“) ze dne 15. 10. 2002 pod č. j. 31117/02/035970/3693, jímž byla žalobci dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 1999 ve výši 38 080Kč.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl výše uvedený rozsudek včas kasační stížností.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), když namítá nesprávné právní posouzení otázky, zda a kdy došlo k uskutečnění zdanitelného plnění. Městský soud nesprávně aplikoval a vyložil příslušná ustanovení zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“) a zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“).

Stěžovatel vytýká městskému soudu zejména nesprávnou aplikaci ustanovení § 2 daňového řádu a ustanovení § 9, § 10 a § 12 zákona o DPH, kdy městský soud došel k závěru, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo, a to nejpozději v prosinci roku 1999. Dle názoru stěžovatele je tento závěr městského soudu nesprávný. Stěžovatelem provedené dílo nebylo předáno ani zaplaceno a předání díla nelze dovodit ani z žádné jiné skutečnosti. Nebyly tedy splněny podmínky pro vznik povinnosti uplatnit DPH, neboť nedošlo k uskutečnění zdanitelného plnění, jak vyžaduje ustanovení § 9 zákona o DPH.

Žalovaný a městský soud při posuzování otázky uskutečnění zdanitelného plnění nesprávně aplikovali ustanovení § 9 a § 10 zákona o DPH. Dle ustanovení § 10 zákona o DPH vzniká povinnost uplatnit daň dnem uskutečnění zdanitelného plnění. Dle ustanovení § 9 zákona o DPH se považuje zdanitelné plnění za uskutečněné u smlouvy o dílo zaplacením nebo převzetím a předáním díla, a to tím dnem, který nastane dříve. Za okamžik uskutečnění zdanitelného plnění lze tedy považovat pouze okamžik zaplacení nebo okamžik předání a převzetí díla. Ani k zaplacení, ani k předání díla však nikdy nedošlo. Stěžovatel tedy trvá na svém stanovisku, že ke zdanitelnému plnění vůbec nedošlo, a to z důvodu, že nebyly splněny zákonné podmínky, za nichž lze zdanitelné plnění považovat za uskutečněné.

Stěžovatel prováděl dílo dle smlouvy o dílo uzavřené podle obchodního zákoníku. Smlouva o dílo uzavřená mezi stěžovatelem a Ing. Z. J. dne 27. 4. 1999 obsahuje ve svém článku V. bod 7 ustanovení o tom, že “bude proveden zápis o předání a převzetí díla …“. Jelikož k vyhotovení zápisu o předání a převzetí, ani k zaplacení ceny za dílo dosud nedošlo, nedošlo ani k předání a převzetí díla a nelze tedy aplikovat ustanovení § 9 a § 10 zákona o DPH. Pokud smlouva stanoví, že k předání a převzetí díla je třeba sepis předávacího protokolu, je třeba z tohoto smluvního ustanovení vycházet a pokud předávací protokol sepsán není, nelze dílo považovat za předané a převzaté, a to, dle právního názoru stěžovatele, i v daňovém řízení. Předmětná smlouva o dílo je zcela srozumitelný a nic nezastírající právní úkon, jehož obsahem je přání stran ukončit předávací řízení předávacím protokolem. K tomu však nedošlo.

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že dílo nebylo nikdy předáno, převzato, ani zaplaceno. Nebyla tedy splněna podmínka pro uskutečnění zdanitelného plnění a tím nebyla splněna podmínka pro vznik povinnosti vystavit daňový doklad a uplatnit příslušnou DPH a uvést ji do daňového přiznání.

Správnost názoru stěžovatele jednoznačně potvrzuje i stanovisko MF ČR vyjádřené písemně dopisem ze dne 15. 4. 2005 adresovaným panu Ing. B., zástupci stěžovatele v daňovém řízení, když mu takto odpovědělo na jeho dotaz ze dne 23. 2. 2005. Písemný dotaz i stanovisko MF ČR stěžovatel předložil městskému soudu při ústním jednání. Městský soud nesprávně toto stanovisko zhodnotil a navíc ani nedoplnil dokazování navrhovaným výslechem svědka Ing. B., zástupce stěžovatele v daňovém řízení.

Stěžovatel odkazuje na rozhodnutí Krajského soudu v Brně č. j. 29 Ca 418/95 - 24 ze dne 6. 1. 1997 a dále na rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 1. 1999 č. j. 31 Ca 68/98 - 15.

Z výše uvedených důvodů pak stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se k výzvě městského soudu vyjádřil dne 15. 12. 2005. Stížní body uvedené v kasační stížnosti považuje za neopodstatněné. Na základě Smlouvy o dílo uzavřené s Ing. Janatou ze dne 27. 4. 1999 se stěžovatel zavázal provést stavební práce na stavbě rodinného domku. Objednatel díla uhradil zálohové faktury ve výši 600 000 Kč. Ve faktuře č. 5399 ze dne 1. 12. 1999 (předložené Ing. J.) je uvedena celková cena za stavební práce v částce 830 000 Kč. Po odečtení záloh (600 000Kč) činil zůstatek 230 000Kč. Ing. J. uhradil pouze částku 200 000Kč, částka 30 000Kč vzhledem k nekvalitně provedeným stavebním pracím, vadám a nedodělkům uhrazena nebyla. Tato faktura nebyla v účetnictví stěžovatele zaúčtována, daň za prosinec 1999 nebyla odvedena.

K oficiálnímu odstoupení od smlouvy nedošlo, ale protože vady na stavbě nebyly odstraněny, byla tato skutečnost pro Ing. J. důvodem k ukončení spolupráce se stěžovatelem. Nedokončenou stavbu předal jiné firmě ve stavu, v jakém se stavba nalézala v době ukončení spolupráce. V roce 2001 proběhlo kolaudační řízení a stavba je užívána k bydlení.

Povinností stěžovatele bylo vystavit dle ustanovení § 12 odst. 1 zákona o DPH daňový doklad, dle §10 odst. 1 a § 33 citovaného zákona uplatnit daň na výstupu dnem uskutečnění zdanitelného plnění a zároveň ji uvést do daňového přiznání za příslušné zdaňovací období (prosinec 1999). Stěžovatel tak neučinil, proto správce daně dodatečně vyměřil stěžovateli daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 1999 ve výši 38 080Kč.

Podle ustanovení § 4 zákona o DPH je stěžovatel osobou podléhající dani. Podle ustanovení § 9 odst. 1 písm. f) zákona se zdanitelné plnění považuje za uskutečněné při zdanitelném plnění uskutečněném podle smlouvy o dílo zaplacením nebo převzetím a předáním díla nebo jeho části a to tím dnem, který nastane dříve. Žádné jiné podmínky zákon nestanoví. Pokud Ing. J. a stěžovatel nesepsali smluvně dohodnutý zápis o předání a převzetí díla, jde o porušení smluvního ujednání, které nemá vliv na uskutečněné zdanitelné plnění. Tato skutečnost není způsobilá ovlivnit vznik daňové povinnosti (§ 10 odst. 1 zákona o DPH). Podle názoru žalovaného je den, kdy stěžovatel fakticky činnost na stavbě ukončil, dnem uskutečněného zdanitelného plnění. Na základě uvedených skutečností se žalovaný domnívá, že soud posoudil správně žalobní námitky stěžovatele a jeho rozhodnutí je z hlediska skutkového i právního plně opodstatněné.

Z výše uvedených důvodů navrhuje žalovaný kasační stížnost zamítnout.

Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud pak posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Z předloženého spisového materiálu bylo zjištěno, že správce daně ve dnech 19. 8. 2001-16. 7. 2002 provedl u stěžovatele daňovou kontrolu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období roku 1998, 1999 a 2000. V průběhu kontroly zjistil, že stěžovatel prováděl na základě smlouvy o dílo uzavřené s Ing. Z. J. dne 27. 4. 1999 stavební práce na stavbě rodinného domu v J. Datum dokončení stavebních prací bylo stanoveno na 15. 8. 1999

v celkové ceně 832 000 Kč, která byla snížena na základě dodatku ke smlouvě na cenu 790 473 Kč. Objednatel díla zaplatil stěžovateli na zálohách částku 600 000 Kč. Poskytnuté zálohy měly být zúčtovány v konečné faktuře.

Na základě dožádání správce daně Finanční úřad pro Prahu 4 dne 13. 2. 2002 sepsal s objednatelem stěžovatele Ing. J. za účasti zástupce stěžovatele protokol o ústním jednání, kde Ing. Janata uvedl, dne 22. 10. 1999 byl stěžovatelem vyzván k převzetí díla, ale jeho převzetí pro nedodělky a nekvalitně provedené stavební práce odmítl. Seznam vad a nedodělků Ing. J. opakovaně zasílal stěžovateli. V průběhu jednání předložil Ing. J. konečnou fakturu č. 5399 vystavenou stěžovatelem dne 1. 12. 1999 s vyčíslenou daní 39 523,90Kč, která nebyla v účetnictví stěžovatele zaúčtována a daň z přidané hodnoty nebyla ve zdaňovacím období prosinec 1999 odvedena. Na předmětné faktuře byla uvedena celková cena stavebních prací 830 000Kč. Po odečtení záloh (600 000Kč) zbývalo k úhradě 230 000Kč, přičemž stěžovateli bylo uhrazeno pouze 200 000Kč z důvodů vad a nedodělků. Po Ing. J. stěžovatel požadoval fakturu vrátit a pod číslem 53/99 zaúčtoval stěžovatel zálohu ve výši 200 000Kč. Zástupce stěžovatele v rámci předmětného jednání sdělil, že faktura č. 5399 ze dne 1. 12. 1999 byla vystavena, i když nebyla stavba předána. Do šesti měsíců stěžovatel reklamované vady neodstranil a proto Ing. J. spolupráci se stěžovatelem ukončil, aniž by odstoupil od smlouvy. V roce 2001 proběhlo ohledně předmětné stavby kolaudační řízení a v současné době je stavba využívána k bydlení. Správce daně dospěl k závěru, že stavební dílo bylo fakticky objednatelem převzato ve stavu, v jakém se nacházelo v době ukončení spolupráce stěžovatele s objednatelem a bylo pak předáno jiné firmě k dokončení. Přesto, že nebyl vyhotoven smluvně dohodnutý zápis o předání a převzetí, k faktickému převzetí došlo, stavba je zkolaudována a využívána. Správce daně konstatoval, že k uskutečnění zdanitelného plnění v daném případě došlo a stěžovatel tak byl povinen uplatnit daň na výstupu. Na základě výsledků daňové kontroly správce daně dodatečným platebním výměrem č. j. 31117/02/035970/3693 ze dne 15. 10. 2002 stěžovateli dodatečně vyměřil daň z přidané hodnoty ve výši 38 080Kč. Správcem byl stanoven základ daně dle faktury vydané č. 5399 snížený o částku 30 000Kč za neprovedené práce. Proti dodatečnému platebnímu výměru stěžovatel podal odvolání, o kterém rozhodl žalovaný dne 16. 5. 2003 tak, že jej zamítl. Rozhodnutí žalovaného stěžovatel napadl žalobou k městskému soudu. V žalobě stěžovatel namítal, že do doby podání žaloby nedošlo ani k předání a převzetí díla, ani k sepsání předávacího zápisu a v důsledku této skutečnosti nenastalo zdanitelné plnění. Žalovaný dle stěžovatele porušil ustanovení § 9 odst. 1 písm. f) zákona o DPH, § 10 odst. 1, 3 a § 12 odst. 1 citovaného zákona. Taktéž aplikace ustanovení § 2 odst. 7 daňového řádu nebyla dle stěžovatele namístě. Městský soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ztotožnil se se závěry žalovaného a žalobu rozsudkem zamítl.

Proti rozsudku podal stěžovatel včas kasační stížnost.

V kasační stížnosti stěžovatel výslovně uplatňuje kasační důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s, když namítá, že městský soud nesprávně posoudil otázku uskutečnění zdanitelného plnění a nesprávně aplikoval daňový řád.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) je stížnostním důvodem nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Namítá-li stěžovatel nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, pak Nejvyšší správní soud předesílá, že nesprávným posouzením

Stěžovatel spatřuje tvrzenou nezákonnost v nesprávném právním posouzení jeho námitky týkající se momentu uskutečnění zdanitelného plnění jím uzavřené smlouvy o dílo. Městský soud dle stěžovatele nesprávně aplikoval ustanovení § 2 daňového řádu, ustanovení § 9, § 10 a § 12 zákona o DPH. Stěžovatelem provedené dílo nebylo předáno ani zaplaceno a předání díla nelze dovodit ani z žádné jiné skutečnosti. Nebyly splněny zákonné podmínky pro vznik povinnosti uplatnit DPH, neboť nedošlo k uskutečnění zdanitelného plnění.

Výše uvedené námitky posoudil Nejvyšší správní soud dle níže uvedených zákonných ustanovení a dospěl k závěru, že nejsou důvodné.

Dle ustanovení § 9 odst. 1 písm. f) zákona o DPH ve znění platném v rozhodném období se zdanitelné plnění se považuje za uskutečněné při zdanitelném plnění uskutečněném podle smlouvy o dílo nebo jeho dílčí části zaplacením nebo převzetím a předáním díla, a to tím dnem, který nastane dříve.

Nedojde-li k zaplacení ani k předání nebo převzetí díla, nedošlo k uskutečnění zdanitelného plnění a daň se neuplatňuje.

Dle ustanovení § 10 odst. 1 zákona o DPH vzniká povinnost uplatnit daň na výstupu dnem uskutečnění zdanitelného plnění, pokud zákon nestanoví jinak. Dle odstavce třetího citovaného zákonného ustanovení je plátce povinen uvést daň na výstupu do daňového přiznání a zdaňovací období, ve kterém se uskutečnilo zdanitelné plnění.

Nejvyšší správní soud ze spisového materiálu zjistil, že v předmětném sporu uzavřel stěžovatel s objednatelem dne 27. 4. 1999 smlouvu o dílo, prostřednictvím které se stěžovatel zavázal provést práce na stavbě rodinného domu v Jesenici pro objednatele Ing. Z. J. V čl. 5. bod 7 smlouvy se smluvní strany dohodly, že „bude proveden zápis o předání a převzetí díla…“. Datum dokončení stavebních prací bylo stanoveno na 15. 8. 1999 v celkové ceně 832 000 Kč, která byla snížena na základě dodatku ke smlouvě na cenu 790 473 Kč. Objednatel díla zaplatil stěžovateli na zálohách částku 600 000 Kč. Dne 22. 10. 1999 stěžovatel vyzval objednatele k převzetí díla. Objednatel z důvodu vad a nedodělků a nekvalitně provedených prací zaslal stěžovateli soupis nedodělků a vzhledem k nutnosti dokončení hrubé stavby požádal o vyjádření soudního znalce v oboru stavebnictví. Objednatel dožádanému správci daně předložil konečnou fakturu č. 5399 ze dne 1. 12. 1999 vystavenou stěžovatelem, kde je uvedena celková cena za stavební práce v částce 830 000 Kč. Po odečtení záloh (600 000Kč) činil zůstatek 230 000Kč. Objednatel na základě této uhradil pouze částku 200 000Kč, částka 30 000Kč vzhledem k nekvalitně provedeným stavebním pracím, vadám a nedodělkům uhrazena nebyla. Tato faktura nebyla v účetnictví stěžovatele zaúčtována, daň za prosinec 1999 nebyla odvedena. Stěžovatel požadoval po objednateli konečnou fakturu vrátit a pod číslem 5399 zaúčtoval zálohu ve výši 200 000Kč. Stěžovatel reklamované vady neodstranil a proto byl objednatel nucen ukončit se stěžovatelem spolupráci. Stavba byla dokončena jinými zhotoviteli a v současné době je užívána. (v roce 2001 proběhlo kolaudační řízení).

Z výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud ke shodnému závěru, jež učinil žalovaný a následně i městský soud, a to, že zhotovené stavební dílo, přesto, že vykazovalo

vady a nedodělky, bez toho, aniž by byl ohledně jeho předání a převzetí sepsán smluvně dohodnutý zápis, objednatel od stěžovatele fakticky převzal a zdanitelné plnění se tak dle smlouvy o dílo ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 písm. f) zákona o DPH uskutečnilo převzetím a předáním díla. Stěžovatel nejpozději v prosinci ukončil stavební práce na díle, o čemž svědčí taktéž jím vystavená (později stornovaná) konečná faktura. Obdobný závěr lze učinit i ve vztahu k zaplacení díla, kdy stěžovateli bylo formou poskytnutých záloh dílo uhrazeno v předávaném rozsahu. Objednatel rozestavěné dílo stěžovateli po ukončení prací na díle nevrátil a stěžovatel si ponechal přijaté zálohy. Předané dílo bylo následně zkolaudováno a je užíváno objednatelem. Ze všech těchto skutečností lze dospět k závěru, že dílo bylo objednateli předáno a zákonné předpoklady pro uskutečnění zdanitelného plnění tak byly naplněny a stěžovateli vznikla povinnost uplatnit daň na výstupu.

Nejvyšší správní soud tedy nemůže přisvědčit námitce stěžovatele ohledně nesprávného posouzení okamžiku uskutečnění zdanitelného plnění dle zákona o DPH. Názor stěžovatele, že při posouzení uskutečnění zdanitelného plnění je nutno vycházet ze smluvního ujednání, které podmiňuje předání a převzetí díla sepsáním dohodnutého zápisu o předání a převzetí, je nesprávný. Jak již bylo výše uvedeno, z výsledků daňového řízení jednoznačně vyplynulo, že k předání a převzetí díla došlo a to i bez toho, aniž by smluvní strany vyhotovily dohodnutý zápis o předání a převzetí díla, které si smluvně ujednali.

V této souvislosti odkazuje Nejvyšší správní soud na rozsudek sp. zn. 5 Afs 60/2004 ze dne 29. 5. 2005 a dále rozsudek sp. zn. 5 Afs 15/2005 ze dne 30. 6. 2006, ve kterých zaujal Nejvyšší správní soud k projednávané problematice níže uvedené stanovisko. „Zdanitelné plnění se dle ustanovení § 9 odst. 1 písm. f) zákona o DPH uskuteční dnem převzetí a předání díla, případně jeho dílčí části nebo dnem jeho zaplacení, a to tím dnem, který nastane dříve. Jak je patrno ze zákonného znění, neváže zákon o dani z přidané hodnoty uskutečnění zdanitelného plnění na žádné jiné podmínky, nepodmiňuje uskutečnění zdanitelného plnění sepsáním protokolu o předání a převzetí případně bezvadností díla, či splněním jiným podmínek, jež jsou charakteristické pro úpravu práva soukromého. Vznik daňové povinnosti, jež upravuje ustanovení § 10 odst. 1 zákona o DPH, není závislý na vůli daňového subjektu a daňová povinnost tak vzniká v momentu uskutečnění zdanitelného plnění. Daňová povinnost je typickou povinností veřejnoprávní povahy, která vzniká na základě skutečností stanovených v zákoně, přičemž zákon o DPH upravuje kogentně i to, kdy tato povinnost vzniká. V opačném případě by v praxi mohly nastat situace, že by žádná ze smluvních stran neměla zájem na formálním předání a převzetí díla podpisem předávacího protokolu a k uskutečnění zdanitelného plnění by tak nemuselo dojít nikdy. Ze strany daňových subjektů by tak mohlo docházet ke zcela účelovému odkládání vzniku daňové povinnosti.“.

Pokud se stěžovatel domnívá, že jím zastávaný názor vyplývá ze stanoviska MF ČR vyjádřené dopisem ze dne 15. 4. 2005, nelze s ním souhlasit. Shodně s hodnocením městského soudu k tomuto Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelem předložené stanovisko je postaveno na tom, že k uskutečnění zdanitelného plnění nedošlo, přičemž ze zjištěného skutkového stavu v daném případě vyplynul opak.

Kasační námitku spočívající v nesprávné aplikaci ustanovení § 2 daňového řádu stěžovatel nijak nespecifikoval. Z obsahu kasační stížnosti je možné dovodit, že předmětnou námitku stěžovatel vznáší k ustanovení § 2 odst. 7 daňového řádu, když o citované ustanovení opřel své rozhodnutí žalovaný a taktéž z textu kasační stížnosti, kdy stěžovatel zdůraznil, že jím uzavřená smlouva o dílo je zcela srozumitelný a nic nezastírající právní úkon, jehož

obsahem je přání stran ukončit předávací řízení předávacím protokolem. Ani tuto námitku neshledal Nejvyšší správní soud opodstatněnou.

Dle ustanovení § 2 odst. 7 daňového řádu se při uplatňování daňových zákonů v daňovém řízení bere v úvahu vždy skutečný obsah právního úkonu nebo jiné skutečnosti rozhodné pro stanovení či vybrání daně, pokud je zastřený stavem formálně právním a liší se od něho.

Ustanovení § 2 odst. 7 daňového řádu zakotvuje jednu ze základních zásad daňového řízení, která upřednostňuje skutečný stav před stavem formálně právním. Pokud formálně právní stav byl od stavu skutkového odlišný, neboť smluvní strany dílo protokolárně nepředali, bylo na místě vyjít ze skutečného zjištěného stavu.

Faktický stav byl v daném případě odlišný od stavu formálně právního. Ze skutečnosti, že stavební dílo, nebylo stěžovateli vráceno (stěžovatel si ponechal poskytnuté zálohy) a v současné době je objednatelem v souladu kolaudačním rozhodnutím užíváno, pak nepochybně vyplývá, že dílo musel stěžovatel objednateli předat. Z dikce ustanovení § 2 odst. 7 zákona o správě daní je patrné, že správce daně je oprávněn použít tohoto ustanovení i tehdy, pokud je stavem formálně právním zastírána jiná skutečnost. Touto skutečností je v předmětné věci předání díla.

Pokud by správce daně akceptoval formálně právní stav, kdy stěžovatel i objednatel nesepsali ohledně převzetí díla protokol o předání a převzetí, případně neukončily spolupráci jiným zákonem stanoveným způsobem, přestože v daňovém řízení vyšlo najevo, že k převzetí díla objednatelem došlo, postupoval by v rozporu s výše uvedeným ustanovením § 2 odst. 7 daňového řádu a akceptoval by tak nežádoucí stav, kdy skutečný stav (dílo je dokončeno a užíváno v souladu s kolaudačními rozhodnutími) je zastřen stavem formálně právním (ohledně převzetí a předání díla není sepsán protokol o předání a převzetí).

Poslední stěžovatelova námitka směřuje proti postupu soudu, který neprovedl důkaz výslechem svědka Ing. B., zástupce stěžovatele v daňovém řízení. Předmětná námitka stěžovatele spadá podle svého obsahu pod kasační důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť stěžovatel prostřednictvím této uplatňuje vady řízení před soudem.

Dle ustanovení § 103 odst. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Předmětnou námitku posoudil Nejvyšší správní soud dle níže uvedených zákonných ustanovení.

Dle ustanovení § 52 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné.

Dle ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. může v rámci dokazování soud zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak. Soud jím provedené důkazy hodnotí jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy

provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného.

V daném případě stěžovatel v průběhu jednání konaného dne 20. 9. 2005 navrhl provedení důkazu výslechem výše uvedeného svědka s tím, že svědek by se měl vyjádřit k tomu, zda a kdy došlo k uskutečnění zdanitelného plnění. Městský soud navržený výslech neprovedl. V odůvodnění rozsudku pak své zamítavé stanovisko odůvodnil, když uvedl, že návrh stěžovatele neshledal důvodným a dokazování doplňováno nebude.

Ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. ponechává na úvaze soudu, zda zopakuje nebo doplní důkazy provedené správním orgánem, přičemž podle ustanovení § 52 odst. 1 s. ř. s. má soud bezesporu právo posoudit a rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoli. Soud není povinen provést všechny důkazy navržené účastníky. Pokud skutečnosti zjištěné ve správním řízení skýtají dostatečný podklad pro vydání rozhodnutí, není povinností soudu dokazování doplňovat. V daném případě byl skutkový stav zjištěný ve správním řízení dostatečným podkladem pro vydání rozhodnutí soudu a jakékoliv doplňování dokazování nebylo zapotřebí. Městskému soudu tak nelze účinně vytýkat, že výslech navrhovaného svědka neprovedl.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že důvody kasační stížnosti vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 pod písm. a) a d) s. ř. s. nebyly naplněny a proto dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a tuto zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s., § 120 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 20. října 2006

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu